ainus walle kombe temmast teáda, ei siis sedda halledust temma párrast woiks olla.

Keik kúlla olli kokko tulnud — agga wimaks, kui nutto kárra wágga tousis, útles Jani kaksik wend Tomas: „tassa, tassa heakessed! óige praego heidab hinge.“ Ja ollid ka kohhe keik wait, ja keikide silmad taewa pole. Siis útles nattuke aia párrast sesamma wanna Tomas jálle: „jo maggab!“ pühhad inglid kannawad temma hinge, „ja núud langesid keik mahha, iggaúks tassa hjokeste isameiet palludes. Siis lássid Willem ja perrepiddaja poeg Karel wanna emma ja issanenna Toma jure, ja andsid nutles nende káedele sund, ja keik teised lapsed ja lapse lapsed teggid nendasammo i. Agga Tomas tousis úlles ja astus liggeminne Jani ette, útteldes: „minna ollen temma kaksik wend — ollen temmaga ülleskaswand ja úhtiase temmaga leris kainud — ja kui meie lahti saime, útles ta, kojo minnes, tee pee peal mo wagsto: „kule wend, wottame kátte, ello aega sedda nouda, mis seri óppetus kássib! Jo piddin útskord laiale minnema, agga temma ónnis tallitses mo súddant. Kui mitto terretab tedda núúd taewas, kedda temma ello senna juhhatand — ja siingi eht nuttab tedda monni, kes temma lahbi innimesseks sai. „Tóssi! tóssi! útles Ainukse Hans, sest minna issegi kóndisin kurjab teed, ja Jummala tahtminne olli naero assi mo melest — agga temma labbi ma hakkasin isseennast hebbenema; sest ikka, kui ma tedda nággin, tundsin ma ennast alwaks temma wasto, senni kui Jummala arm táit woinso mo sees sai.“ — „Minna olen temma usko náinud róómsat ja kurwal aial,“ útles jálle teine, „sest mitto head on Jummal temmale teinud, agga ka initto kibbedat karrikatait temmale jua annud — isseennast árrawoites, ei olle róóm egga kurwastus tedda Jummalast taggasnend. — Nisugguse mehhe surma óppetus